

MANIFEST DIA INTERNACIONAL DE L'ALLIBERAMENT LGTBI

25 de juny de 2021

La matinada del 28 de juny de 1969, la policia de Nova York irrompé al bar d'*Stonewall Inn* amb la intenció de realitzar una batuda. Data en la qual recordar a totes aquelles que abans de nosaltres es van deixar la pell en la lluita per un món on capiguem totes. Centenars de persones, migrades, moltes d'elles llatinoamericanes, afroamericanes, trans, travestis, gais, marginades socials, treballadores sexuals, sense sostre, entre d'altres s'enfrontaren a la policia que acabà replegant-se, incapaç de contenir la resposta irada i espontània de la gent. Figures com Marsha P. Johnson o Sylvia Rivera, són claus per entendre que la reivindicació per l'alliberament LGTBI explota al carrer!

A Catalunya, patint les conseqüències de la dictadura feixista, el Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC), organitza la primera manifestació per l'alliberament sexual i de gènere l'any 1977 a les Rambles, més de 2000 persones es congreguen en contra de la repressió. Comença el moviment LGTBI a donar passes cap a la llibertat. És en aquest període on es comença a recórrer el camí de la despatologització i defugir de la criminalització a les persones del col·lectiu, el camí per aconseguir drets i llibertats. Es treballa contra la Llei de Perillositat i Rehabilitació Social i s'estableixen les bases d'un moviment organitzat contra la repressió.

Són diversos els moments històrics a recordar, cal recordar l'assassinat de la transsexual Sònia, l'any 1991 al parc de la Ciutadella i com aquest fet va ser un clam per operativitzar eines contra l'LGTBI-fòbia. Les violències al col·lectiu LGTBI continuen sent present en diferents àmbits de la vida social, així ho recullen els successius informes de l'Observatori

Contra l'Homofòbia (OCH), el 2020 es van registrar 189 incidències discriminatòries per l'LGTBI-fòbia, un augment del 18,1% respecte a l'any anterior. Tanmateix, la pandèmia actual ha agreujat diferents sectors de la nostra societat, posicionant a persones i o col·lectius en situacions de precarietat i vulnerabilitat i, actualment, n'estem veient les conseqüències. Enguany, en el que portem d'any són 91 les situacions registrades i que en tenim constància. Darrere d'aquestes dades hi ha històries, narratives i trajectòries que no en podem deixar enrere.

Les polítiques públiques han estat generades des de l'empenta dels moviments socials. El moviment LGTBI ha estat cabdal per la consecució de marcs jurídics i legals que pivoten la implementació d'aquestes polítiques en la diversitat afectiva sexual i de gènere en diferents àmbits de la vida social. La Llei 11/2014 per a garantir els drets de les persones LGTBI i eradicar l'LGTBI-fòbia és un exemple d'aquesta estratègia on les accions són dirigides a la sensibilització ciutadana, a la formació de professionals i a l'establiment de mecanismes i protocols que tinguin com objectiu la transformació dels contextos on l'heteropatriarcat limita a una manera estanca de ser i estar en el món, obviant les diferents realitats del col·lectiu LGTBI i amb el risc de patir situacions de discriminació. Enguany, la implementació es parcial en diversos dels àmbits que recull la llei i no comptem amb un reglament sancionador sis anys després de la seva aprovació, que contempli un circuit de tracte i gestió de les incidències i les persones afectades.

Tanmateix, el darrer any s'aprovava la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació, una eina necessària que eixampla la base de drets a diferents col·lectius estigmatitzats en la societat de la qual necessitem recursos i serveis específics per a cada col·lectiu contemplat en la llei.

Volem expressar-nos en tots els àmbits de la vida social (educatiu, sanitari, esportiu, oci, familiar...) sense haver de

rebre violència. La visibilitat de les dissidències sexuals, de gènere i de la diversitat familiar, en la infància i adolescència i en les persones grans LGTBI han de ser un fet inqüestionable, no volem més armaris! Existim i volem que se'ns tingui en compte!

Aquest any, podem dir que ha estat l'any de la lluita trans*, estem en deute amb el col·lectiu i exigim l'aprovació de la llei trans, ni un pas enrere amb l'autodeterminació de gènere sense tuteles de terceres persones. En els darrers temps, els discursos d'odi s'han eixamplat, des de diferents arestes polítiques i socials que han generat legitimitat per exercir pràctiques discriminatòries. Els drets no es debaten, s'exerceixen!

Com hem comentat, les polítiques públiques han d'implementar-se en tots els àmbits de la vida social per les quals les persones transitem. És en aquí on pensem que des dels feminismes i la perspectiva de la diversitat afectiva sexual i de gènere han de confluïr. En destaquem les següents:

Les persones LGTBI que exerceixen el treball sexual, van exercir la supervivència en la pandèmia, volem que es reconguin els seus drets, així com per les joves que viuen situacions d'LGTBI-fòbia en l'àmbit familiar i/o nucli de convivència i necessiten iniciar processos d'emancipació. Es necessiten ajuts al lloguer per l'emergència habitacional que suposa la situació desigualitària provocada per l'LGTBI-fòbia.

Continuen les situacions de discriminació en l'àmbit laboral i comunitari per raons d'LGTBI-fòbia i serofòbia, així com la pèrdua de drets que es pot produir en l'escenari de postemergència sanitària associades l'estigma de la malaltia. Denunciar les empreses que estan aplicant qüestionaris de salut en els processos de selecció per tal de excloure les persones amb malalties immunodeficients, tractaments oncològics o VIH. No ens podem permetre estigmes!

Es necessita una agilització de permisos de treball, refugi o asil. La situació de vulnerabilitat de moltes persones migrades i/o refugiades clama una regulació extraordinària. Cap persona és il·legal!

La pedagogia ha de ser una eina de transformació social, cal reforçar i ampliar les formacions amb una perspectiva de la diversitat afectiva sexual i de gènere adreçades al funcionariat públic, en específic a l'àmbit de la justícia, la salut, l'educació, els serveis socials, transport públic i els cossos i forces de seguretat.

Continuem demanant una educació transversal i integral en diversitat afectiva, sexual, de gènere i familiar en el currículum educatiu. La pedagogia és un element central per transformar els contextos on esdevé l'assetjament escolar per motius d'orientació sexual, identitat i/o expressió de gènere. La seva prevenció, detecció i intervenció és clau!

Degut a la precarietat que la pandèmia ha arrastrat, demanem a les administracions un compromís amb polítiques públiques i projectes d'atenció, informació, formació, sensibilització i conscienciació, que facin de les nostres ciutats i pobles espais segurs per a la diversitat sexual en totes les seves manifestacions. Els recursos han de tenir una equitat territorial palpable i no només focalitzar-se en els grans nuclis urbans.

Tanmateix, creiem prioritari reforçar els serveis de suport emocional i psicosocial per a les persones LGTBI. Estem sortint d'una situació de pandèmia en que han existit i existeixen conseqüències que afecten al benestar emocional i a la salut mental. Necessitem serveis que siguin elements reparadors de la dignitat i que acompanyin en els processos de recuperació en les violències patides.

Les entitats sempre hem estat a peu de carrer, atenent les demandes del nostre col·lectiu. Les administracions públiques

tenen l'obligació de coordinar-se i dotar de recursos al teixit associatiu que treballem des de diferents àmbits i arestes per a la ciutadania en general i pel col·lectiu LGTBI en particular.

Volem visibilitzar que l'orgull continua sent un moment de lluita, una data per a sortir al carrer no sols a celebrar sinó a denunciar que les discriminacions cap al nostre col·lectiu continuen estant massa presents en la nostra quotidianitat. Volem cridar, que per molt que es "*tenyeixi d'arc de Sant Martí*" durant aquesta setmana l'orgull és cada dia, l'orgull és sempre!

Finalment, volem posar l'accent que la lluita de l'alliberament sexual i de gènere ha estat i ha de caminar juntament amb les reivindicacions del moviment feminista, perquè som una mateixa lluita per la dignitat humana. S'ha de fer front a tots aquells discursos que menyspreen identitats i drets! Les reivindicacions han de ser transfeministes, antifeixistes i antiracistes. Denunciant les violències masclistes i del cisheteropatriarcat, combatent el feixisme, el racisme i qualsevol tipus d'opressió, lluitant contra l'especulació i la gentrificació en els barris i en contra de la llei d'estrangeria. Un orgull que qüestionï la utilització dels drets, les diversitats i opressions del col·lectiu com una rentada de cara de les polítiques neoliberals.

En definitiva un Orgull per a totes!